



Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 10. júla 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Článok 99 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora – Súdna spolupráca v občianskych veciach – Právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností – Nariadenie (ES) č. 2201/2003 – Článok 15 – Postúpenie veci súdu iného členského štátu, ktorý je vhodnejší na prejednanie veci – Výnimka z pravidla všeobecnej právomoci súdu miesta obvyklého pobytu dieťa – Osobitná väzba s iným členským štátom – Skutočnosti umožňujúce určiť súd, ktorý je vhodnejší – Existencia rôznych právnych pravidiel – Najlepší záujem dieťaťa“

Vo veci C-530/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunalul Ilfov (Odvolací súd Ilfov, Rumunsko) z 20. júna 2018 a doručený Súdnemu dvoru 13. augusta 2018, ktorý súvisí s konaním:

EP

proti

FO,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory F. Biltgen, sudcovia C. G. Fernlund (spravodajca) a L. S. Rossi,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- EP, v zastúpení: C. D. Giurgiu, avocat,
- FO, osobne,
- rumunská vláda, v zastúpení: E. Gane, L. Lițu a C. Cantâr, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Wilderspin a A. Biolan, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude rozhodnutá odôvodneným uznesením v súlade s článkom 99 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

* Jazyk konania: rumunčina.

vydal toto

Uznesenie

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 15 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (Ú. v. EÚ L 338, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 243).
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi EP a FO vo veci zverenia starostlivosti o ich maloleté dieťa a určenia miesta jeho obvyklého pobytu, ako aj povinnosti platenia príspevku na jeho výživné.

Právny rámec

- 3 Odôvodnenie 13 nariadenia č. 2201/2003 uvádza:
„Toto nariadenie umožňuje v záujme dieťaťa, ako výnimku a za určitých podmienok, aby súd, ktorý má právomoc, postúpil vec súdu iného členského štátu, ak je tento súd vhodnejšie umiestnený na to, aby konal vo veci...“
- 4 Článok 8 tohto nariadenia, nazvaný „Všeobecná právomoc“, stanovuje vo svojom odseku 1:
„Súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.“
- 5 Článok 15 uvedeného nariadenia, nazvaný „Postúpenie súdu, ktorý je vhodnejšie umiestnený na prejednanie vecí“, stanovuje:
„1. Vo výnimočných prípadoch, ak sa súdy členského štátu, ktoré majú právomoc vo veci samej, domnievajú, že súd iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, je vhodnejšie umiestnený na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa, môžu:
a) prerušiť konanie vo veci alebo jej časti a vyzvať účastníkov, aby podali svoj návrh na súd tohto iného členského štátu podľa odseku 4; alebo
b) požiadali súd iného členského štátu, aby prevzal právomoc podľa odseku 5.
2. Odsek 1 sa vzťahuje:
a) na návrh účastníka; alebo
b) z vlastného podnetu súdu; alebo
c) na žiadosť súdu iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu podľa odseku 3.“

S postúpením na základe vlastného podnetu súdu alebo na žiadosť súdu iného členského štátu musí súhlasiť aspoň jeden z účastníkov.

3. Dieťa má osobitnú väzbu k členskému štátu podľa odseku 1, ak tento členský štát:

- a) sa stal miestom obvyklého pobytu dieťaťa potom, ako sa na súde, ktorý je uvedený v odseku 1, začalo konanie; alebo
- b) je miestom pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa; alebo
- c) je štátom, ktorého štátnu príslušnosť má dieťa; alebo
- d) je miestom obvyklého pobytu nositeľa rodičovských práv a povinností; alebo
- e) je miestom, kde sa nachádza majetok dieťaťa, a vec sa týka opatrení na ochranu dieťaťa vo vzťahu ku správe, udržiavaniu alebo nakladaniu s týmto majetkom.

4. Súd členského štátu, ktorý má právomoc vo veci samej, určí lehotu, v ktorej sa na súde tohto iného členského štátu musí začať konanie podľa odseku 1.

Ak sa v tejto lehote na súdoch konanie nezačalo, súd, na ktorom už konanie začalo, pokračuje vo výkone svojej právomoci v súlade s článkami 8 až 14.

5. Súd tohto iného členského štátu môžu, ak je to s ohľadom na špecifické okolnosti prípadu v najlepšom záujme dieťaťa, prijať právomoc do šiestich týždňov od podania návrhu podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. b). V tomto prípade súd, ktorý začal konanie ako prvý, odmietne vykonávať svoju právomoc. Inak súd, ktorý začal konanie ako prvý, pokračuje vo výkone svojej právomoci v súlade s článkami 8 až 14.

6. Na účely tohto článku súdy spolupracujú buď priamo alebo prostredníctvom ústredných orgánov určených podľa článku 53.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 6 EP, ktorá má rumunskú štátnu príslušnosť, sa v roku 2005 vydala za FO, ktorý má francúzsku štátnu príslušnosť. Z tohto zväzku sa im 13. októbra 2006 narodilo vo Francúzsku dieťa.
- 7 EP a FO žijú v skutočnosti oddelene od roku 2013 a ich dieťa žije od tej doby v mieste bydliska svojej matky v Rumunsku.
- 8 Dňa 13. januára 2014 EP matka dieťaťa podala na Judecătoria Buftea (súd v Buftei, Rumunsko) návrh na rozvod, na zverenie uvedeného dieťaťa do jej starostlivosti a platbu výživného zo strany FO, otca dieťaťa.
- 9 FO vzniesol námietku nedostatku právomoci rumunských súdov, pričom sa domnieval, že právomoc mali ruské súdy, ako aj námietku medzinárodnej litispendencie a námietku neprípustnosti. Okrem toho podal subsidiárne vzájomný návrh, ktorým žiadal manželstvo rozviesť z viny EP, o výlučný výkon rodičovských práv a povinností, právo na starostlivosť o dieťa a platbu výživného na dieťa zo strany EP.
- 10 Uznesením z 10. októbra 2014 Judecătoria Buftea (súd v Buftei) zamietol všetky tri námietky vznesené FO a uznesením z 12. januára 2015 rozhodol, že právom uplatniteľným na spor vo veci samej je rumunské právo.

- 11 Dňa 8. júna 2016 EP a FO nakoniec predložili návrh na rozvod na základe spoločnej dohody, ale každý z účastníkov konania okrem iného požadoval výlučný výkon rodičovských práv a povinností, určenie miesta pobytu maloletého dieťaťa v mieste svojho bydliska, ako aj povinnosť platiť výživné na toto dieťa protistranou. FO požadoval subsidiárne striedavú starostlivosť o dieťa.
- 12 Rozsudkom zo 4. júla 2016 Judecătoria Buftea (súd v Buftei) rozviedol manželstvo na základe spoločnej dohody EP a FO, rozhodol, že rodičovské práva a povinnosti sa budú vykonávať spoločne, určil miesto pobytu dieťaťa u jeho matky, stanovil režim návštev dieťaťa zo strany otca a uložil otcovi povinnosť platiť výživné na jeho dieťa.
- 13 Pokiaľ ide o žiadosť o určenie pobytu na účely striedavej starostlivosti, ktorú podal FO a ktorá sa zakladá na možnostiach ponúkaných francúzskym právom, súd zdôraznil, že podľa judikatúry francúzskych súdov môže nesúlad medzi účastníkmi konania predstavovať prekážku na vytvorenie takejto formy pobytu.
- 14 Dňa 7. apríla 2017 podali FO a EP odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu na Tribunalul Ilfov (Odvolací súd Ilfov, Rumunsko).
- 15 FO uviedol, že Judecătoria Buftea (súd v Buftei) nemal právomoc rozhodovať spor, ktorý mu bol predložený, a navrhol uvedený rozsudok zrušiť.
- 16 Okrem toho každý z účastníkov konania vo veci samej tvrdil, že obsah uvedeného rozsudku by mal byť zmenený v ich prospech.
- 17 Vnútroštátny súd uvádza, že Judecătoria Buftea (súd v Buftei) rozhodol na základe zohľadnenia najlepšieho záujmu dieťaťa, keďže toto dieťa žije v Rumunsku so svojou matkou od konca roku 2013, navštevuje tam francúzsku školu a je dobre integrované do svojho prostredia. Toto dieťa má z jazykového hľadiska, ako aj z kultúrneho hľadiska najsilnejšiu väzbu s Rumunskom.
- 18 Naopak, profesijná situácia FO, ktorý vyhlásil, že má svoje hlavné bydlisko vo Francúzsku, Rumunsku a Rusku, je v súčasnosti neistá a povaha jeho činností mu neumožňuje venovať dieťaťu dostatok času. Tvrdenie FO, podľa ktorého by bol ochotný vzdať sa kariéry, aby sa usadil v Rumunsku a žil so svojim dieťaťom, nie je dostatočným základom pre žiadosť o určenie pobytu dieťaťa v mieste jeho bydliska. Okrem toho dotknuté dieťa uviedlo, že má rado obidvoch svojich rodičov, že trpí ich neustálymi hádkami, a hoci nechce sklamať svojho otca, želá si žiť so svojou matkou.
- 19 Vnútroštátny súd má však pochybnosti, pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený FO, ktorý je založený na neexistencii právomoci rumunských súdov a ktorý sa zakladá na tvrdení, že francúzske súdy sú vhodnejšie na prejednanie návrhov týkajúcich sa rodičovských práv a povinností. Domnieva sa teda, že je nevyhnutné overiť, či má právomoc s ohľadom na ustanovenia článku 15 nariadenia č. 2201/2003.
- 20 Za týchto okolností Tribunalul Ilfov (Odvolací súd Ilfov) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:
 - „1. Má sa článok 15 nariadenia [č. 2201/2003] vykladať v tom zmysle, že zavádza výnimku z pravidla právomoci vnútroštátneho súdu podľa miesta obvyklého pobytu dieťaťa?
 2. Má sa článok 15 nariadenia [č. 2201/2003] vykladať v tom zmysle, že kritériá [uvedené účastníkom konania, teda: dieťa sa narodilo vo Francúzsku, má za otca francúzskeho občana, vo Francúzku má pokrvných príbuzných, pričom rodinu tvoria dve sestry a jeden brat, neter (dcéra jeho sestry), starý otec z otcovej strany, súčasná partnerka otca a ich maloletá dcéra, kým v Rumunsku nemá žiadnych príbuzných z matkinej strany, navštevuje francúzsku školu, výchova a zmysľovanie dieťaťa boli vždy

francúzske, jazyk používaný doma medzi rodičmi a medzi rodičmi a dieťaťom bol vždy francúzsky jazyk] sú kritériami, z ktorých vyplýva osobitná väzba dieťaťa k Francúzsku, a teda vnútroštátny súd musí určiť, že francúzsky súd je vhodnejší na prejednanie veci?

3. Má sa článok 15 nariadenia [č. 2201/2003] vykladať v tom zmysle, že procesné rozdiely medzi legislatívami týchto dvoch štátov, ako je priebeh súdneho konania na neverejnom pojednávaní pred špecializovaným súdom, slúžia v zmysle tohto ustanovenia práva Únie najlepšiemu záujmu dieťaťa?“

O prejudiciálnych otázkach

- 21 Podľa článku 99 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak možno odpoveď na položenú prejudiciálnu otázku jednoznačne vyvodíť z judikatúry alebo nevyvoláva žiadne dôvodné pochybnosti, Súdny dvor môže na návrh sudcu spravodajcu po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek rozhodnúť formou odôvodneného uznesenia.
- 22 Toto ustanovenie treba uplatniť v prejednávanej veci.

O prvej otázke

- 23 Odpoveď na prvú otázku, ktorá sa týka toho, či článok 15 nariadenia č. 2201/2003 zavádza výnimku z pravidla všeobecnej právomoci stanoveného v článku 8 uvedeného nariadenia, podľa ktorého súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania, je možné odvodiť zo samotného znenia tohto článku 15.
- 24 Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 totiž výslovne stanovuje, že sa uplatní vo výnimočných prípadoch. Súdny dvor tak rozhodol, že tento článok 15 ods. 1 predstavuje pravidlo osobitnej právomoci, odlišné od pravidla všeobecnej právomoci stanoveného v článku 8 ods. 1 uvedeného nariadenia a k postúpeniu veci súdu, ktorý je vhodnejší na prejednanie veci, môže dôjsť len výnimočne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, body 47 a 48, ako aj zo 4. októbra 2018, IQ, C-478/17, EU:C:2018:812, bod 32).
- 25 V dôsledku toho je teda potrebné odpovedať na prvú otázku tak, že článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že zavádza výnimku z pravidla všeobecnej právomoci stanoveného v článku 8 tohto nariadenia č. 2201/2003, podľa ktorého je právomoc súdov členských štátov určená podľa miesta obvyklého pobytu dieťaťa v čase začatia konania.

O druhej otázke

- 26 Podstatou druhej otázky vnútroštátneho súdu je, či článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že zavádza kritériá, ktoré umožňujú určiť, či má dieťa osobitnú väzbu k inému členskému štátu, ako je štát, ktorého súd má právomoc rozhodnúť vo veci samej, či sú tieto kritériá taxatívne a či v prípade, že sú splnené, z toho vyplýva, že súdy tohto iného členského štátu sú vhodnejšie na prejednanie veci.
- 27 Najskôr je potrebné uviesť, že zo samotného znenia článku 15 ods. 3 nariadenia č. 2201/2003 vyplýva, že tento článok stanovuje päť alternatívnych kritérií, na základe ktorých je možné sa domnievať, že má dieťa osobitnú väzbu k určitému členskému štátu.

- 28 Ďalej, ako rozhodol Súdny dvor, výpočet týchto kritérií, ktoré sú uvedené pod písmenami a) až e) uvedeného ustanovenia, je vyčerpávajúci, takže automaticky nie je možné postúpiť veci, v ktorých tieto skutočnosti chýbajú (rozsudky z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 51, ako aj zo 4. októbra 2018, IQ, C-478/17, EU:C:2018:812, bod 35).
- 29 V tejto súvislosti, ako uviedla Európska komisia vo svojich písomných pripomienkach, je potrebné poznamenať, že skutočnosti, ktoré uviedol otec dieťaťa a ktoré sú prevzaté v druhej položenej otázke, sa líšia od týchto kritérií, a v dôsledku toho nie sú priamo relevantné na účely určenia, či existuje osobitná väzba medzi dieťaťom a iným členským štátom, v prejednávanej veci Francúzskou republikou. V každom prípade prvé dve skutočnosti, teda že sa dieťa narodilo v tomto členskom štáte a jeho otec je štátnym príslušníkom daného štátu, môžu slúžiť na preukázanie toho, že dieťa je štátnym príslušníkom uvedeného členského štátu, a teda je splnené kritérium uvedené v článku 15 ods. 3 písm. c) nariadenia č. 2201/2003.
- 30 Nakoniec je potrebné zdôrazniť, že v súlade s článkom 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003, vykladaným v zmysle odôvodnenia 13 tohto nariadenia „môže“ súd členského štátu, ktorý má právomoc vo veci samej, v prípade že sú splnené podmienky uvedené v tomto ustanovení, postúpiť vec súdu iného členského štátu, ktorý je vhodnejší na prejednanie veci, avšak nie je povinný tak urobiť. Súd členského štátu, ktorý má obvykle právomoc rozhodovať v danej veci, musí na to, aby mohol požiadať súd druhého členského štátu o prevzatie právomoci, úspešne vyvrátiť silnú domnienku v prospech zachovania jeho vlastnej právomoci vyplývajúcu z tohto nariadenia (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 49).
- 31 V záujme poskytnutia užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu je potrebné tiež pripomenúť, že na postúpenie veci súdu iného členského štátu podľa článku 15 nariadenia č. 2201/2003 môže dôjsť len vtedy, ak sú splnené tri podmienky, teda, že existuje väzba medzi dieťaťom a iným členským štátom, súd príslušný rozhodnúť vo veci samej sa domnieva, že súd tohto iného členského štátu je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci a postúpenie je v najlepšom záujme dieťaťa v tom zmysle, že nemôže mať nepriaznivý vplyv na situáciu dotknutého dieťaťa (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, body 50, 56 a 58).
- 32 Za takých okolností, akými sú okolnosti vo veci samej, je možné, že dotknuté dieťa má osobitnú väzbu k inému členskému štátu, v prejednávanej veci k Francúzskej republike, z dôvodu, uvedeného v bode 29 tohto uznesenia, že má štátnu príslušnosť tohto členského štátu. Je tiež možné, že otec tohto dieťaťa, ktorý je jedným z nositeľov rodičovských práv a povinností, má obvyklý pobyt v uvedenom členskom štáte.
- 33 V každom prípade, ako už zdôraznil Súdny dvor, príslušný súd, v prejednávanej veci rumunský súd, musí ešte porovnať význam a intenzitu všeobecnosti väzby, ktorá podľa článku 8 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 spája dotknuté dieťa s členským štátom, v ktorom sa nachádza tento súd, s významom a intenzitou osobitnej väzby, ktorú dokazuje jeden či viac skutočností vymenovaných v článku 15 ods. 3 uvedeného nariadenia, ktoré existujú medzi týmto dieťaťom a iným členským štátom (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 54).
- 34 Existencia „osobitnej väzby“ v zmysle článku 15 ods. 1 tohto nariadenia sama osebe nutne nerozhoduje o tom, či je súd tohto iného členského štátu „vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci“ v zmysle tohto ustanovenia, a pokiaľ je odpoveď na túto otázku kladná, ani to, či je postúpenie veci tomuto súdu v najlepšom záujme dieťaťa. Príslušný súd musí určiť, či postúpenie veci takémuto súdu môže priniesť v súvislosti s prijatím rozhodnutia týkajúceho sa dieťaťa skutočnú a konkrétnu pridanú hodnotu v porovnaní s možnosťou zachovania právomoci súdom s právomocou (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, body 55 a 57).

- 35 Pokiaľ rumunský súd, ktorý má právomoc na základe článku 8 nariadenia č. 2201/2003, dospeje k záveru, že väzby, ktoré spájajú dotknuté dieťa s členským štátom jeho obvyklého pobytu, v prejednávanej veci Rumunskom, sú silnejšie ako väzby, ktoré ho spájajú s iným členským štátom, a síce Francúzskou republikou, stačí tento záver na vylúčenie uplatnenia článku 15 uvedeného nariadenia.
- 36 V dôsledku toho je potrebné odpovedať na druhú otázku tak, že článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ je splnené jedno alebo viacero z piatich taxatívne uvedených alternatívnych kritérií pre posúdenie existencie osobitnej väzby dieťaťa k inému členskému štátu, než je štát jeho obvyklého pobytu, má súd, ktorý má právomoc podľa článku 8 tohto nariadenia možnosť postúpiť vec súdu, o ktorom sa domnieva, že je vhodnejší na prejednanie veci, ktorá mu bola predložená, avšak nie je povinný tak urobiť. Pokiaľ príslušný súd dospeje k záveru, že väzby, ktoré spájajú dotknuté dieťa s členským štátom jeho obvyklého pobytu, sú silnejšie ako väzby, ktoré ho spájajú s iným členským štátom, stačí tento záver na vylúčenie uplatnenia článku 15 uvedeného nariadenia.

O tretej otázke

- 37 Podstatou tretej otázky vnútroštátneho súdu je, či článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozdiely medzi právnymi pravidlami, najmä procesnými pravidlami, členského štátu, ktorého súd má právomoc rozhodovať vo veci samej, a takýmito pravidlami iného členského štátu, ku ktorému má dotknuté dieťa osobitnú väzbu, akým je konanie na neverejnom pojednávaní pred špecializovanými súdmi, môžu byť s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa relevantné na posúdenie toho, či súdy tohto iného členského štátu sú vhodnejšie na prejednanie tejto veci.
- 38 Vnútroštátny súd uvádza, že podľa jedného z účastníkov konania vo veci samej existujú podstatné rozdiely medzi právnymi predpismi členského štátu, ktorého súd má právomoc rozhodovať vo veci samej, a právnymi predpismi iného dotknutého členského štátu, a to v rozsahu, v akom len právne predpisy tohto iného členského štátu stanovujú neverejné pojednávanie pred špecializovanými súdmi, takže súdy neskôr uvedeného členského štátu sú vhodnejšie na prejednanie veci samej.
- 39 V tejto súvislosti je potrebné okrem skutočnosti, že druhý účastník konania takéto rozdiely dôrazne popiera, pripomenúť, že pri určení, či postúpenie veci súdu iného členského štátu môže priniesť skutočnú a konkrétnu pridanú hodnotu, môže príslušný súd zohľadniť okrem iných skutočností tiež procesné pravidlá tohto iného členského štátu, akými sú pravidlá, ktoré sa vzťahujú na zhromažďovanie dôkazov nevyhnutných na prejednanie veci. Príslušný súd by naopak nemal v rámci takéhoto posúdenia zohľadňovať hmotné právo tohto iného členského štátu, ktoré by prípadne uplatnil súd tohto štátu v prípade, že mu bude vec postúpená. Takéto zohľadnenie by bolo v rozpore so zásadou vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi a vzájomného uznania súdnych rozhodnutí, ktoré sú základom nariadenia č. 2201/2003 (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 57).
- 40 Je potrebné zdôrazniť, že vzájomná spolupráca a dôvera medzi súdmi členských štátov musia viesť k vzájomnému uznávaniu súdnych rozhodnutí, čo je základom na vytvorenie skutočného justičného priestoru (rozsudok z 15. februára 2017, W a V, C-499/15, EU:C:2017:118, bod 50).
- 41 Z toho vyplýva, že príslušný súd môže v rámci svojho posúdenia na základe článku 15 nariadenia č. 2201/2003 zohľadniť procesné pravidlá uplatniteľné podľa právnych predpisov iného členského štátu, pokiaľ majú konkrétny vplyv na schopnosť súdu neskôr uvedeného štátu lepšie prejsť vec, najmä uľahčením zhromažďovania dôkazov a svedectiev, a tým priniesť pridanú hodnotu pre rozhodnutie veci v najlepšom záujme dieťaťa. Na druhej strane nie je možné sa všeobecne a abstraktne domnievať, že takéto právne pravidlá iného členského štátu, aké uvádza jeden z účastníkov konania,

a to pravidlá týkajúce sa neverejného pojednávania pred špecializovanými súdmi, predstavujú skutočnosť, ktorú musí príslušný súd zohľadniť pri posudzovaní toho, či existuje súd, ktorý je vhodnejší na prejednanie veci.

- 42 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné odpovedať na tretiu otázku tak, že článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozdiely medzi právnymi pravidlami, najmä procesnými pravidlami členského štátu, ktorého súd má právomoc rozhodovať vo veci samej, a takýmito pravidlami iného členského štátu, ku ktorému má dotknuté dieťa osobitnú väzbu, akým je konanie na neverejnom pojednávaní pred špecializovanými súdmi, nemôžu byť s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa všeobecne a abstraktne relevantné pre posúdenie toho, či súdy tohto iného členského štátu sú vhodnejšie na prejednanie tejto veci. Príslušný súd môže zohľadniť tieto rozdiely len vtedy, ak môžu priniesť skutočnú a konkrétnu pridanú hodnotu vo vzťahu k prijatiu rozhodnutia o tomto dieťati v porovnaní so situáciou, že uvedená vec zostane na tomto súde.

O trovách

- 43 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

- 1. Článok 15 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že zavádza výnimku z pravidla všeobecnej právomoci stanoveného v článku 8 tohto nariadenia č. 2201/2003, podľa ktorého je právomoc súdov členských štátov určená podľa miesta obvyklého pobytu dieťaťa v čase začatia konania.**
- 2. Článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ je splnené jedno alebo viacero z piatich taxatívne uvedených alternatívnych kritérií pre posúdenie existencie osobitnej väzby dieťaťa k inému členskému štátu, než je štát jeho obvyklého pobytu, má súd, ktorý má právomoc podľa článku 8 tohto nariadenia možnosť postúpiť vec súdu, o ktorom sa domnieva, že je vhodnejší na prejednanie veci, ktorá mu bola predložená, avšak nie je povinný tak urobiť. Pokiaľ príslušný súd dospeje k záveru, že väzby, ktoré spájajú dotknuté dieťa s členským štátom jeho obvyklého pobytu, sú silnejšie ako väzby, ktoré ho spájajú s iným členským štátom, stačí tento záver na vylúčenie uplatnenia článku 15 uvedeného nariadenia.**
- 3. Článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozdiely medzi právnymi pravidlami, najmä procesnými pravidlami členského štátu, ktorého súd má právomoc rozhodovať vo veci samej, a takýmito pravidlami iného členského štátu, ku ktorému má dotknuté dieťa osobitnú väzbu, akým je konanie na neverejnom pojednávaní pred špecializovanými súdmi, nemôžu byť s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa všeobecne a abstraktne relevantné pre posúdenie toho, či súdy tohto iného členského štátu sú vhodnejšie na prejednanie tejto veci. Príslušný súd môže zohľadniť tieto rozdiely len vtedy, ak môžu priniesť skutočnú a konkrétnu pridanú hodnotu vo vzťahu k prijatiu rozhodnutia o tomto dieťati v porovnaní so situáciou, že uvedená vec zostane na tomto súde.**

Podpisy